

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Margarita Evangelica

Essche, Nicolas van

Coloniae, 1545

Vt in nobis IIII. nouissima portemus. 24

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49323](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49323)

MARGARITAE EVANG.

tra vestigia Christi, vel quodlibet aliud mem-
brum nos a Deo alienat, occasiones huiusmodi
abscindere debemus cum omnibus illis, in qui-
bus Deū pure non quærimus nec amamus. Et
ob hoc amici Dei gladios habent ancipites ad
resecundum omne id, quod eos a Deo elōgare
possit, & quicquid nō est natū ex Deo, quatenus
summa Dei maiestas gaudium suū in eis retine-
re valeat. Amputes ergo oēs infrugiferos ramos
et alliga te ipsum per amorē ligno sanctę crucis,
& sic eris quasi fructuosa ficus, et tanq̄ vitis cre-
scens per cavernas petrę vsq; in vineā Engad-
di. i. per vulnera Christi vsq; in summā deitatē,
vbi per solē iustitię irradiaberis, fœcūdaberis at-
que in virtutib; multiplicaberis, sicut stellę cœ-
li. Tales etenim hoīes oēs in virtutibus Christo
Iesu applicātur. Deniq; ad hoc, vt nos quoq; ra-
liter agnoscere, & abnegare nos ipsos, & in Deū
fugere discamus, opem & auxilium gratiæ suę
nobis impendat pius & misericors Deus.

Quomodo in nobis quatuor nouissima
nostra per eorundē meditationē cōtinu-
am iugiter portare debem⁹. Ca. XXIII.

Sequuntur nūc exercitia quatuor, q̄ cōtinue
in nobis perseverare debent, q̄ etiam cōtra
omnia nos peccata, et aduersum omnia illa,
q̄ nos in hora mortis grauare quouis modo, &
accusare ante tribunal Christi, atq; ad infernū
deprimere, & circa gaudia æternę vitę percipi-
enda obstaculū aliqd̄ præbere possent, defende-
re queunt. Primum autē est, vt in corde memori-
am mortis. Secundū, vt in ratione Dei iudiciū,
Tertiū, vt pœnas inferni sub pudore. Quartū,
vt ætē

LIBER I.

vt æternę vitę gaudia in imagine animę vestre,
 q̄ perpetuā habet vitā in diuina origine, p̄ medi-
 tationē eorundē iugiter circūferamus. ¶ Primo
 igitur in corde incessanter portare debemus me-
 moriā, & horribilē mortis imaginē, per q̄d ho-
 mini amarę efficitur, quicquid in mūdo est, facitq̄
 eū contēnere creata oīa, quę ipsum a Deo suo e-
 longāt, & solius Dei fauorē atq̄ amicitia quare-
 re, vtpote q̄ eū in illa tremenda hora solus cōso-
 lari pōt, efficitq̄ vt moriatur homo oībus natu-
 ræ suę voluptatibus, & cunctis, q̄ eū in illa ho-
 ra grauare possent. Et hoc faciēdo mortē vincit,
 & vitā inuenit æternę felicitatis. ¶ Secūdo, iustū
 Dei iudiciū semper in ratione portare debemus,
 q̄ videlicet ratio lumine rōnali diuinę veritatis
 trāsradiatur, arguens semper & accusans cōsci-
 entiam de oībus, in q̄bus nō pure diligitur Deus
 & intēditur, imo etiā de quolibet motu min-
 imo animę vel naturę hominē ad peccata per-
 trahēte. Quisquis aut̄ ista obseruat, & syncerus
 sup̄ seip̄s reprehēsor & accusator existit de omni-
 bus, de q̄bus in nouissimo iudiciū die reprehēdi
 possēt, ille profecto nō seuerę iudicem, sed mise-
 ricordissimū patrē experietur. Tales etem̄ homi-
 nes nequāq̄ iudicātur, sed ipsi etiā in extremo iu-
 dicio super alios cū Christo Iesu sententiā ferēt.
 ¶ Tertio, sub pudore terribilis ille infernus por-
 tari debet, quatenus homo inde semp̄ erubescat
 aliqd̄ tale agere, q̄d eum ad horribilē illā defor-
 mitatē demergere possēt, vtpote q̄ ad preciosissi-
 mū bonum & incōparabilē gloriā percipiendā
 creatus est. Sane reproborum hæc vel maxima
 pœna est, quod in tantā confusionē et ignominiā
 cōuersi sunt, qui tā nobiles tamq̄ decori a Deo
 cōditi

MARGARITAE EVANG.

conditi fuerunt. ¶ Quarto, gaudia aeternae vitae iugiter versare in imagine animae debemus, in qua se Deus ipse celauit, quae & habet perpetuam quandam unionem, inhaesionem & immansionem in Deo, quomodo radij solares in sole. Et haec est vita aeterna in anima, precipuumque gaudium, quod vel hic, vel in futuro percipiet. Sane quaecunque anima istud cognoscit & practicat, quod videlicet Deus se in ea celauit, & eius habitator existit, illa interdum sentit, & percipit tam larga spiritus sancti charismata, tamque latam spiritus sui dilatationem, ac si ipsa sola Deum in sua potestate haberet. Nam & ipse Deus cum omni sua beatitudine permanat eam, & seipsum offert ad habitandum in ea, videturque animae, quod quasi in medio omnium sanctorum & angelorum illis undique circumuallata existat. Interdum vero imago ista, vel suprema pars animae, sic totaliter in Deum absorbetur, quasi rebus omnibus creatis, & etiam sibi ipsi mortua foret, & tamen corpus uiuit, & sensibile & actuale existit, ac non est extra seipsam, sed cum omnibus uiribus collecta recessit, atque conclusa est in spiritu animae, qui est aula sanctissimae Trinitatis, ubi tunc in quandam informem nuditatem & diuinam libertatem eleuatur, largeturque diuina essentia perfluitur, & diuinitatis claritate irradiatur, quemadmodum sol radijs suis perfluit & illuminat aerem istum. Sic nimirum facit Deus omnibus amorosis spiritibus, qui ista exercitant, quorum conuersatio in caelis est, qui in Deo sunt immerisi & Deus in eis, inter quos ambobus nullum omnino medium est praeterquam tempus mortalitatis huius. Qui cum dissiuuntur,

LIBER I.

etur, prorsus felicissima felicitate perfruuntur. Istud merito cœlum dici potest, quod in interiori homine, in ipsa scilicet superessentialitate exercetur. Iudicium vero Dei & discretio virtutum in hominis ratione, & infernus, qui est sempiterna pœna, & absorptio peccati sub conscientia, mors autem & naturæ interitus in sensuali & bestiali homine nostro exercentur. ¶ Denique quisquis istis quatuor clypeis bene munitus est, ille ab omnibus vitijs & iniquitatibus defenditur, idque per merita domini nostri Iesu Christi, qui nos per merita gaudiosi spiritus sui istud intimum cœlum sentire facit, & per merita dolorosæ animæ suæ animam nostram rationali lumine transradiat, per quod conscientia mundatur & arguitur de omnibus, quæ infernus absorbere posset, perque merita sancti ac vulnerati corporis sui, quicquid sibi displicet in nobis, mortificare desiderat, quatenus in nobis ipse solus vivere possit.

Pulcherrimæ quædam informationes de tribus virtutibus theologicis, videlicet fide, spe & charitate, & primo de quaduplici fide, quam intra nos habere debemus. Cap. XXV.

ANte omnia semper in cordibus nostris viam fidem, quæ per charitatē operatur, habere debemus. Est etenim ista fides oleū illud, quod in nostris lāpadibus, i. in nostris cordibus habere nos oportet. Primo igitur credere debemus nos ab æterno idealiter in Deo fuisse. Ipse namque dicit, in charitate perpetua dilexi te, ideo attraxi te miserās. ¶ Secundo, quod Deus intra nos

Est.